

Arrest

nr. 340 350 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOUJDAINI
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 11 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer :

(...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 23.05.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 8 maanden met uitstel.

Uit het vonnis van de rechtbank te Antwerpen blijkt dat betrokkene te Antwerpen tussen 28.02.2025 en 09.03.2025, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 08.03.2025 zich schuldig maakte aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Zo werd betrokkene door de verbalisanten op 8.03.2025 waargenomen hoe hij kwam aanrijden met de fiets terwijl hij zijn GSM gebruikte en de weg leek te zoeken; hij stopte aan een hoek, eek zenuwachtig in het rond en stalde zijn fiets; na te zijn binnengelaten ging hij kortstondig een woning binnen om deze quasi meteen weer te verlaten. Bij interceptie was hij in het bezit van een GSM-toestel, 300 euro en 5 verpakkingen cannabis, identiek aan deze die de afnemer in zijn bezit had.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 03.07.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 3 à 4 maanden voor zijn opsluiting in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten, zouden zich in Spanje bevinden.

Hij geeft aan naar België te zijn gekomen om de Ramadan te vieren met familie die in België woont, namelijk tante en zijn broer. Volgens zijn verklaringen verblijft zijn broer te H. (...), namelijk M.E.M. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt van zijn broer. Op basis van de opgegeven identiteit konden verschillende personen teruggevonden worden en kon er niet met zekerheid gesteld worden over wie het hier gaat. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Hij geeft de voorkeur om terug te keren naar Spanje alwaar zijn partner zou verblijven. Volgens zijn verklaringen zou deze laatste zwanger zijn. Voorts wist hij nog te verklaren geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene weigerde zijn vragenlijst "hoorplicht" te ondertekenen. Op 26.06.2025 werden wij in kennis gesteld door de Spaanse autoriteiten dat betrokkene er geen recht op verblijf heeft alhoewel betrokkene het tegendeel beweerde.

Voorts geeft hij aan geen medische problemen te hebben en niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst/Marokko omdat hij er veel problemen heeft. Zo toont hij littekens van brandwonden over zijn linkerarm, die afkomstig zouden zijn martelingen die hij ondergaan heeft in Marokko. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

"Eerste onderdeel

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11 Vw., dat het volgende bepaalt:

"(...)"

Verwerende partij legde aan verzoeker een inreisverbod voor 8 jaar op voor het volledige Schengengrondgebied.

(...)

Tweede onderdeel

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek", "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat

"beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd.

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de termijn van maar liefst 8 jaar opgelegd. Hierbij werd geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers privé- en gezinsleven met zijn Spaanse partner noch met de impact ervan op het familieleven met zijn Belgische familieleden.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"(...)."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een privé-, familie- en gezinsleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Verder oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Maslov t. Oostenrijk:

“Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy “family life” there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect (see Ünér, cited above, § 59).” (§63)

Op grond van bovenstaande rechtspraak kan de toepassing van art. 8 EVRM niet worden betwist. Er is sprake van zowel een inbreuk op verzoekers familieleven als zijn privéleven, minstens zoals ontwikkeld in Spanje waarover hij aangaf er reeds een jaar te verblijven alvorens hij op familiebezoek kwam naar België.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing eerst naar verzoekers Belgische familieleden, en stelt als volgt:

“(…).”

Allereerst moet vastgesteld worden dat het niet ernstig is dat verwerende partij stelt

“Op basis van de opgegeven identiteit konden verschillende personen teruggevonden worden en kon er niet met zekerheid gesteld worden over wie het hier gaat.”

Er kon simpelweg bijkomende informatie aan verzoeker gevraagd worden, zoals een kopie van de identiteitskaart van zijn broer, indien het voor verwerende partij niet duidelijk was over wie het precies ging. Zelfs als verwerende partij zou beweren dat verzoeker op eigen initiatief een kopie van de Belgische identiteitskaart van zijn broer had moeten neerleggen of het rijksregisternummer van zijn broer moeten meedelen voor opzoeking – wat dus beiden onredelijk is te verwachten van verzoeker als hij niet op de hoogte wordt gesteld van de nood hiertoe en dat de opgegeven naam alleen onvoldoende was – dan nog was de identiteit van de broer perfect achterhaalbaar aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer hem meermaals bezocht in de gevangenis, en zijn identiteit dan ook gekend was (stuk 6).

Verder werd zogenaamd voldaan aan de hoorplicht aan de hand van twee vragenlijst die zichtbaar samen met verzoeker werden ingevuld. Deze vragenlijsten zijn echter summier, en uit de vragen blijkt niet dat er ruimte is om op dieper in te gaan op de soort banden die verzoeker heeft met zijn Belgische familieleden. In een eerste vragenlijst dd. 8 maart 2025 behandelen slechts 2 van de 9 vragen een gezins- en familieleven in België, waarbij bij een eerste vraag getoetst wordt naar een mogelijk partnerschap van verzoeker in België en bij een tweede vraag de vraag gesteld wordt of verzoeker familieleden heeft in België, zonder meer. Hij antwoordt hierop met de naam van zijn tante. Er worden geen verdere vragen gesteld over de soort band die verzoeker met zijn tante zou hebben en of er al dan op basis daarvan een afhankelijkheidsband kan vastgesteld worden, noch blijkt uit de vragenlijst dat daar ruimte voor is.

Hetzelfde dient vastgesteld worden met een tweede vragenlijst die teruggevonden kan worden in het administratief dossier. In de vragenlijst dd. 3 juli 2025, waar verwerende partij naar verwijst in haar beslissing, verwijst verzoeker naar zijn broer en tante die hij in België kwam bezoeken tijdens de islamitische vastenmaand. Opnieuw blijkt uit het soort vragen dat gesteld wordt dat er nergens ruimte is om te achterhalen of mee te delen wat voor type band verzoeker heeft met zijn Belgische familieleden. Het kan ook niet verwacht worden van verzoeker dat hij uit zichzelf hierop antwoord geeft, als er simpelweg een gerichte vragenlijst wordt overlopen en voor hem wordt ingevuld.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 Handvest dat stelt:

“(…).”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. I-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. I-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig

te onderzoeken, maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

De vragenlijsten waarbij verzoeker een summier aantal vragen kon beantwoorden, was niet geschikt om een nuttig en volledig zicht te geven op feiten relevant om tot een beslissing te komen.

Verwerende partij had verzoeker op nuttige wijze moeten horen vooraleer zij de bestreden beslissing nam. Op basis van de door haar aangevoerde argumentatie en elementen, kon zij niet op ernstige wijze besluiten dat er geen schending is van een beschermenswaardig privé- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Uit de verschillende contacten van verzoekers broer met verzoeker terwijl verzoeker in de gevangenis zit, alsook de initiële reden voor het bezoek van verzoeker aan België, namelijk om zijn tante en broer te bezoeken en dit helemaal vanuit Spanje, blijkt alvast dat er wel degelijk een beschermenswaardige band bestaat die minstens een zorgvuldig onderzoek vereiste.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing oppervlakkig en in de snelte verwezen naar de relatie van verzoeker met zijn Spaanse partner:

“Hij geeft de voorkeur om terug te keren naar Spanje alwaar zijn partner zou verblijven. Volgens zijn verklaringen zou deze laatste zwanger zijn. (...) Op 26.06.2025 werden wij in kennis gesteld door de Spaanse autoriteiten dat betrokkene er geen recht op verblijf heeft alhoewel betrokkene het tegendeel beweerde.”

Op geen enkele manier linkt verwerende partij de relatie die verzoeker heeft met een Spaanse onderdaan aan de bescherming van zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Nochtans betwist verwerende partij de relatie nergens expliciet in de beslissing en nochtans gaat het hier niet om een kortstondige relatie. Het koppel is in 2024 al overgaan tot een wettelijke samenwoning waarvan verzoeker de notariële akte steeds in zijn bezit had en dus ook kon tonen indien enige bevraging op ernstige wijze gebeurd was (stuk 4). Uit de vragenlijsten blijkt niet dat er ruimte was om hierover in detail te treden of bijkomende informatie te voorzien (stuk 7-8).

Alleen in relatie tot de Belgische familieleden stelt verwerende partij (eveneens ten onrechte of minstens niet ernstig onderzocht en gemotiveerd) dat er geen sprake zou zijn van een familie- en gezinsleven dat beschermd moet worden, maar nergens gebeurt er een artikel 8 EVRM-toetsing rekening houdend met de duurzame relatie die verzoeker heeft met zijn Spaanse partner, waarbij er wel degelijk sprake is van een te beschermen privé- en gezinsleven.

Verwerende partij motiveert hier niets rond, noch motiveert zij waarom dit niet relevant zou zijn of waarom artikel 8 EVRM met betrekking tot deze relatie niet geschonden wordt. Zij gaat tegelijk ook onzorgvuldig te werk door geen rekening te houden met deze relatie, alsook door zich hierover niet op ernstige wijze te informeren, vooraleer tot een beslissing over te gaan.

Waar verwerende partij nog simpelweg stelt dat verzoeker geen recht op verblijf heeft in Spanje, gaat zij kort door de bocht. Uit het mailverkeer tussen de Belgische en Spaanse overheidsinstanties blijkt namelijk dat per mail op 23 juni 2025 wordt gevraagd aan de Spaanse overheidsdienst (stuk 9):

“Se comunica que al marroquí K.E.M. (...), nacido el (...)1986, sin documentación, actualmente detenido en la prisión de Tongeren, le consta sentencia de fecha 23/05/2025 por el Juzgado de Primera Instancia de Amberes (15 meses por asuntos relacionados con las drogas y participación en una asociación).

Según sus declaraciones tendría pareja española.

Se ruega informarnos si figura en el RCE y cómo.”

Vrij vertaald :

“Hierbij wordt meegedeeld dat de Marokkaan K.E.M. (...), geboren op (...)1986, zonder documenten, momenteel gedetineerd in de gevangenis van Tongeren, op 23/05/2025 door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen is veroordeeld (15 maanden voor drugsgerelateerde zaken en deelname aan een vereniging).

Volgens zijn verklaringen zou hij een Spaanse partner hebben.

Gelieve ons te laten weten of hij in het RCE is opgenomen en hoe.”

Op 25 juni 2025 wordt vervolgens het volgende meegedeeld:

“Consultado el Registro Central De Extranjeros:

K.E.M. (...) con NIE (...)nacido el (...)986 ,en Nador (Marruecos) le consta Autorización De Residencia Temporal por Circunstancias Excepcionales, SOLICITADO el día 22/11/2024. SIN RESIDENCIA”

Vrij vertaald:

“Raadpleging van het Centraal Vreemdelingenregister:

K.E.M. (...) met NIE (...), geboren op (...)1986 in Nador (Marokko), heeft een tijdelijke verblijfsvergunning wegens uitzonderlijke omstandigheden, AANGEVRAAGD op 22/11/2024. ZONDER VERBLIJF”

Door enkel gewag te maken van het gegeven dat verzoeker op dit moment geen recht op verblijf heeft, en door niet te vermelden dat er wel een verblijfsaanvraag werd ingediend – en dit reeds in november 2024 – op basis van de wettelijke samenwoning die hij heeft aangegaan met zijn partner, en waar verzoeker nog geen beslissing over heeft ontvangen, laat verwerende partij belangrijke informatie achterwege in haar beslissing, minstens blijkt hieruit dat zij geen rekening heeft gehouden met een lopende procedure terwijl zij hier wel van op de hoogte was. Uit het administratief dossier blijkt ook nergens dat de Spaanse autoriteiten werden aangesproken of bevestigd over de mogelijkheid tot terugkeer naar Spanje gedurende de duurtijd van de behandeling van de verblijfsprocedure die verzoeker heeft gestart.

Niet alleen had verzoeker dus een duurzame relatie met zijn partner, hij had bovendien stappen ondernomen om zijn verblijfsituatie zo te regelen dat hij inderdaad verder kon samenleven met haar in Spanje. Uit de vragenlijst blijkt ook dat verzoeker naar haar wenst terug te keren (stuk 8). Nergens uit de beslissing blijkt dat hiermee werd rekening gehouden.

Verwerende partij deed totaal geen eigen onderzoek, en hield geen rekening met de bovenstaande factoren ter kwalificatie van een privé-, gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op de hoogte was van verzoekers relatie met een Spaanse onderdaan, alsook zijn banden met zijn Belgische familieleden, of dit diende te zijn.

In de vragenlijst dd. 8 maart 2025 vermeldt verzoeker dat hij woont en werkt in Spanje en dat hij een tante heeft in B. (...). Op de vraag of hij een stabiele relatie heeft in België, antwoordt hij “hier niet”, wat dus impliceert wel ergens anders, waar vervolgens geen bijkomende vragen rond worden gesteld, noch wordt er ruimte voorzien voor een bevraging over relaties in andere EU-landen.

In de vragenlijst dd. 3 juli 2025 vermeldt verzoeker zijn tante en broer in België, zijn partner in Spanje en de wens om terug te keren naar Spanje.

Uit het gevangenisdossier, waarvoor verwerende partij beschikt, blijkt dat verzoekers broer op regelmatige tijdstippen op bezoek komt of telefonisch contact opneemt (stuk 6).

In ieder geval moet vastgesteld worden dat verwerende partij de relatie van verzoeker met zijn Belgische familieleden op geen enkele manier onderzocht heeft. Dit is uiterst onzorgvuldig te noemen.

Dit geldt des te meer voor de relatie van verzoeker met zijn Spaanse partner, die evenmin werd onderzocht door verwerende partij en waarbij zij evenmin motiveert waarom deze relatie irrelevant zou zijn. Ook dit is uiterst onzorgvuldig te noemen. Bovendien ontbreekt enige artikel 8 EVRM-toetsing met betrekking tot deze relatie die het privé- en gezinsleven raakt volledig, en dient daarom ook een schending van artikel 8 EVRM vastgesteld te worden.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Doordat verwerende partij over het hoofd ziet dat ook de facto gezinsbanden onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen, en doordat verwerende partij verzoekers relatie met zijn Spaanse partner aan de kant schuift, kon verwerende partij niet tot een afdoende evenredigheidstoets komen toen ervoor gekozen werd om een inreisverbod met een termijn van maar liefst 8 jaar op te leggen.

Bij het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar voor het volledige Schengengebied, werd voorts geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers gezinsleven met zijn Spaanse partner, noch zijn familieleden met zijn Belgische familieleden, in het bijzonder met zijn broer en diens gezin.

Opnieuw, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hierboven is aangetoond dat het onderzoek van verwerende partij uiterst onzorgvuldig gebeurde.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige

elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

Zo kan men om te beginnen moeilijk verwachten van mevrouw S.L., L.-M. (...) die over de Spaanse nationaliteit beschikt, dat ze mee verhuist naar Marokko. Er werd niet bevestigd wat haar banden zijn met Marokko, of ze de taal spreekt, waar ze haar centrum van belangen heeft, etc. Bovendien wordt er geraakt aan haar recht op vrij verkeer als unieburger door zich verplicht buiten het Schengengebied te moeten begeven om haar partner in Marokko te vervoegen. Er kan niet van haar verwacht worden dat ze haar leven in Spanje opzegt.

Aan verzoeker werd een inreisverbod van acht jaar voor het volledige Schengengebied opgelegd. De uitvoering van de bestreden beslissing zal tot gevolg hebben dat verzoeker gedurende maar liefst acht jaar niet meer terug zal kunnen keren naar België en gedurende die tijd effectief gescheiden zal zijn van zijn Belgische familieleden, maar evenmin en vooral zal hij niet terug kunnen keren naar Spanje en gedurende die tijd effectief gescheiden blijven van zijn partner. Het koppel woont wettelijk samen in Spanje en verzoeker gaf al aan dat op moment van bevestiging zijn partner zwanger zou zijn. Hieruit blijkt duidelijk dat het koppel hun relatie verder wensen uit te bouwen, wat dan nu minstens acht jaar niet mogelijk zou zijn, oftewel tot het jaar 2033.

Er bestaat weliswaar de mogelijkheid tot schorsing of opheffing van het inreisverbod, maar deze is theoretisch van aard, en indien de beslissing vier maanden uitblijft wordt deze geacht negatief te zijn. Er is geen enkele garantie dat het inreisverbod ook effectief zal worden ingetrokken, zeker gezien verzoekers strafblad.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoeker.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het hoorplicht. Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn partner. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit is gebeurd.

In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte of diende dit te zijn.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers' gezinsleven met zijn Spaanse partner, en onvoldoende rekening te houden met verzoekers' familieleden met zijn Belgische familieleden.

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd. Hierdoor wordt artikel 74/11 Vw. geschonden, samen met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorplicht en de motiveringsplicht.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11.2 van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.5. In de bestreden beslissing wordt over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod vooreerst gesteld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen concreet wordt toegelicht. Verder motiveert de verwerende partij als volgt:

“De betrokkene werd op 03.07.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” sinds 3 à 4 maanden voor zijn opsluiting in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten, zouden zich in Spanje bevinden. Hij geeft aan naar België te zijn gekomen om de Ramadan te vieren met familie die in België woont, namelijk tante en zijn broer. Volgens zijn verklaringen verblijft zijn broer te H. (...), namelijk M.E.M. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt van zijn broer. Op basis van de opgegeven identiteit konden verschillende personen teruggevonden worden en kon er niet met zekerheid gesteld worden over wie het hier gaat. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Hij geeft de voorkeur om terug te keren naar Spanje alwaar zijn partner zou verblijven. Volgens zijn verklaringen zou deze laatste zwanger zijn. Voorts wist hij nog te verklaren geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene weigerde zijn vragenlijst “hoorplicht” te ondertekenen. Op 26.06.2025 werden wij in kennis gesteld door de Spaanse autoriteiten dat betrokkene er geen recht op verblijf heeft alhoewel betrokkene het tegendeel beweerde.

Voorts geeft hij aan geen medische problemen te hebben en niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst/Marokko omdat hij er veel problemen heeft. Zo toont hij littekens van brandwonden over zijn linkerarm, die afkomstig zouden zijn martelingen die hij ondergaan heeft in Marokko. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

3.6. De vraag die zich *in casu* stelt is of de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft vastgesteld door een zorgvuldig onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert immers aan dat er door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval alsook dat geen afdoende evenredigheidstoets werd gevoerd. Zij betoogt dat zij een inreisverbod met de termijn van maar liefst acht jaar kreeg opgelegd, dat hierbij geen rekening werd gehouden met de impact hiervan op haar privé- en gezinsleven met haar Spaanse partner, dat in de bestreden beslissing oppervlakkig en "*in de snelte*" wordt verwezen naar haar relatie met haar Spaanse partner, dat de verwerende partij nochtans nergens de relatie expliciet betwist en het hier ook niet om een kortstondige relatie gaat, dat zij en haar partner in 2024 al zijn overgaan tot een wettelijke samenwoning waarvan zij een notariële akte, die zij in haar bezit had, had kunnen tonen bij een ernstige bevraging en die zij voegt bij het verzoekschrift, dat uit de vragenlijst niet blijkt dat er ruimte was om hierover in detail te treden of bijkomende informatie te voorzien, dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk gaat door geen rekening te houden met deze relatie, alsook door zich hierover niet op ernstige wijze te informeren, vooraleer een beslissing te nemen, dat uit het mailverkeer tussen de Belgische en Spaanse overheidsdiensten blijkt dat zij een tijdelijke verblijfsvergunning heeft aangevraagd in Spanje op 22 november 2024, dat door enkel gewag te maken van het gegeven dat zij op dit moment geen recht op verblijf heeft, en door niet te vermelden dat er wel een verblijfsaanvraag werd ingediend op basis van de wettelijke samenwoning die zij heeft aangegaan met haar partner, en waarover zij nog geen beslissing heeft ontvangen, de verwerende partij belangrijke informatie achterwege laat, dat zij aldus niet alleen een duurzame relatie heeft met haar partner, dat zij bovendien stappen had ondernomen om haar verblijfssituatie zo te regelen dat zij verder konden samenleven in Spanje, dat de verwerende partij geen onderzoek deed en geen rekening hield met deze factoren ter kwalificatie van een privé- en gezinsleven, dat de verwerende partij nochtans op de hoogte was van haar relatie met een Spaanse onderdaan, zoals blijkt uit het administratief dossier, dat haar relatie met haar Spaanse partner door de verwerende partij niet werd onderzocht en dat de verwerende partij evenmin motiveert waarom deze relatie irrelevant zou zijn, wat, zo stelt zij, uiterst onzorgvuldig te noemen is. De verzoekende partij betoogt dat doordat de verwerende partij haar relatie met haar Spaanse partner aan de kant schuift, zij ook niet tot een afdoende evenredigheidstoets kon komen toen zij ervoor koos om een inreisverbod van acht jaar op te leggen, dat bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar voor het volledige Schengengrondgebied er geen rekening werd gehouden met de impact hiervan op haar gezinsleven met haar Spaanse partner. Zij licht in dit kader toe dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij gedurende maar liefst acht jaar niet meer zal kunnen terugkeren naar Spanje en gedurende die tijd effectief gescheiden zal blijven van haar partner, dat zij wettelijk samenwonen in Spanje. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen rekening te houden met haar gezinsleven met haar Spaanse partner.

3.7. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar relatie met een Spaanse onderdaan. Uit de "*(v)ragenlijst recht om gehoord te worden*" van 3 juli 2025 (administratief dossier, stuk 28) – waarin, zoals de verwerende partij ook aanhaalt in de verweernota, uitdrukkelijk wordt vermeld dat aan de verzoekende partij een inreisverbod kan worden opgelegd – blijkt immers dat de verzoekende partij verklaarde dat zij een vrouw heeft in Spanje, die zwanger is, en dat zij wenst terug te keren naar Spanje. Er wordt in de bestreden beslissing expliciet verwezen naar voornoemde verklaring van de verzoekende partij.

In dit licht wijst de Raad er ook nog op dat uit een nota betreffende een onderhoud in de gevangenis op 3 juli 2025 (administratief dossier, stuk 30), blijkt dat de verzoekende partij "*enkele documenten aan (leverde) die (haar) recht op verblijf in Spanje zouden moeten bevestigen*", dat zij verklaart dat zij in Spanje een partner heeft die zwanger is, dat zij bovendien een adres heeft in Spanje en zij "*opnieuw de Spaanse documenten naar voor (schuift)*". Uit de nota blijkt echter niet welke Spaanse documenten ter staving van een verblijf in Spanje werden voorgelegd. Echter bevinden zich in het administratief dossier (nr. 21) stukken genaamd "*Verbindingsambtenaar/doorgeven van informatie*" die onder meer, zo blijkt uit de vertaling gevoegd bij het verzoekschrift, de "*notariële akte van oprichting van een wettelijke samenwoning*" van 12 november 2024 bevatten, alsook onder meer de identiteitskaart van de Spaanse partner die vermeld wordt in de voormelde akte.

De verzoekende partij stelt verder terecht dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar haar relatie met haar Spaanse partner, doch dat haar relatie met haar Spaanse partner door de verwerende partij niet werd onderzocht, dat de verwerende partij evenmin motiveert waarom deze relatie irrelevant zou zijn en dat bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar voor het volledige Schengengrondgebied er geen rekening werd gehouden met de impact hiervan op haar gezinsleven met haar Spaanse partner. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de vaststellingen dat de verzoekende partij de voorkeur geeft om terug te keren naar Spanje alwaar haar partner zou verblijven, dat volgens haar verklaringen deze laatste zwanger zou zijn – wat aldus het louter weergeven van haar verklaringen betreft – en dat zij op 26 juni 2025 in kennis werd gesteld door de Spaanse autoriteiten

dat de verzoekende partij er geen recht heeft op verblijf, alhoewel de verzoekende partij het tegendeel beweerde. Uit dit laatste motief blijkt dat rekening werd gehouden met de wens om terug te keren naar Spanje, doch geenszins dat rekening werd gehouden, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – waarbij rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval en waarbij het evenredigheidsbeginsel in acht moet worden genomen –, met haar relatie met haar partner die in Spanje verblijft.

3.8. De Raad merkt voorts nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het bestreden inreisverbod niet beperkt is tot het Belgisch grondgebied. De draagwijdte ervan strekt zich uit tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij de verzoekende partij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven.

Dit is ook conform de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn zoals beschreven in overweging 14: *“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt.”*

Een inreisverbod ontzegt aldus de toegang tot alle lidstaten. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de Terugkeerrichtlijn zijn gebonden en worden bovendien in het Schengen Informatiesysteem geregistreerd. Spanje is één van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waardoor het inreisverbod ook geldt voor het Spaanse grondgebied.

3.9. De Raad stelt vast dat de relatie van de verzoekende partij met haar in Spanje verblijvende partner een element kan vormen dat een specifieke omstandigheid uitmaakt die het individueel geval van de verzoekende partij kenmerkt en dat bijgevolg relevant kan zijn in het kader van het besluitvormingsproces inzake het opleggen van een inreisverbod, in het bijzonder bij het bepalen van de geldingstermijn hiervan, nu de draagwijdte van het inreisverbod zich uitstrekt tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waaronder Spanje, en het bestreden inreisverbod de verzoekende partij dus gedurende acht jaar verhindert haar partner in Spanje te vervoegen. De verwerende partij kan in die zin dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Aldus blijkt dat de verwerende partij niet is tegemoetgekomen aan de op haar rustende en in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte onderzoeksplicht, die inhoudt dat rekening wordt gehouden met de *“specifieke omstandigheden van elk geval”*. De afweging van de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod veronderstelt dat alle relevante specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, en dus ook deze die betrekking hebben op haar gezinsbelang in Spanje, in de weegschaal worden gelegd, *quod non*. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen.

3.10. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aan de hand van objectieve stukken aannemelijk maakt dat er sprake is van een duurzame relatie tussen haar en haar partner.

In zoverre de verwerende partij met dit betoog erop doelt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een duurzame relatie tussen haar en haar partner, betreffen dit *a posteriori* overwegingen in de verweernota over een element dat de verzoekende partij had aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing en waarmee, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – waarbij aldus, het weze herhaald, rekening moet worden gehouden met de *“specifieke omstandigheden van elk geval”* –, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom de door de verzoekende partij vermelde relatie met haar Spaanse partner het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar aan de verzoekende partij niet in de weg staat.

De Raad wijst er in dit licht daarnaast nogmaals op dat uit een nota betreffende een onderhoud in de gevangenis op 3 juli 2025 (administratief dossier, stuk 30), blijkt dat de verzoekende partij *“enkele documenten aan(leverde) die (haar) recht op verblijf in Spanje zouden moeten bevestigen”*, dat zij verklaart dat zij in Spanje een partner heeft die zwanger is, dat zij bovendien een adres heeft in Spanje en zij *“opnieuw de Spaanse documenten naar voor (schuift)”*. Uit de nota blijkt echter niet welke Spaanse documenten ter staving van een verblijf in Spanje werden voorgelegd. Echter bevinden zich in het administratief dossier (nr. 21) stukken *“Verbindingsambtenaar/doorgeven van informatie”* die onder meer, zo blijkt uit de vertaling gevoegd bij het verzoekschrift, de *“notariële akte van oprichting van een wettelijke samenwoning”* van 12 november 2024 bevatten, alsook onder meer de identiteitskaart van de partner die vermeld wordt in de voormelde akte. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij oog heeft gehad voor deze documenten.

In zoverre de verwerende partij in haar verweernota betoogt dat het niet ernstig is te stellen dat zij geen rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven met de Spaanse partner daar de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aan de hand van objectieve stukken aannemelijk maakt dat er sprake is van een duurzame relatie tussen haar en haar partner en ook stelt dat geen verdere concrete informatie wordt gegeven in het verzoekschrift over de beweerde duurzame relatie en dat er dan ook op geen enkele wijze kan worden aangenomen dat er daadwerkelijk sprake is van een duurzame relatie, dat het loutere feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwonend is met haar beweerde partner onvoldoende is om aan te nemen dat er daadwerkelijk sprake is van een duurzame relatie, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wijst op de verklaring van de verzoekende partij dat haar partner in Spanje zou verblijven, en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing noch het hebben van een relatie, noch het verblijven van deze partner in Spanje betwist. De hiervoor vermelde overwegingen in de verweernota, betreffende het niet aangetoond zijn van een duurzame relatie, vormen, het weze herhaald, *a posteriori* overwegingen die niet vermogen het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing recht te zetten.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat het loutere feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwonend is met haar beweerde partner onvoldoende is opdat kan worden aangenomen dat er daadwerkelijk sprake is van een duurzame relatie, dat de verzoekende partij nog maar één jaar in Spanje verblijft en voor het overige steeds in Marokko heeft verbleven, dat de verzoekende partij zelf haar partner verliet om op familiebezoek in België te gaan waarna zij werd opgepakt wegens handel in verdovende middelen en opgesloten in de gevangenis, dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij sindsdien nog contact heeft onderhouden met haar partner, dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, en zij vervolgens overgaat tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit betoog neerkomt op een zekere beoordeling en afweging van de relatie van de verzoekende partij met haar in Spanje verblijvende partner, waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een *a posteriori* motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit de verzoekende partij de mogelijkheid ontnemt om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Door *a posteriori* te pogen een onderzoek te voeren en een afweging te maken van alle specifieke omstandigheden die het individueel geval van de verzoekende partij kenmerken, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De bemerking in de nota dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, en dit in functie van de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Tot slot wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de bestreden beslissing vermeldt "*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België*", geen afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. Immers beschikt de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over een verblijfstitel in Spanje, zoals uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, en wordt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar gedwongen repatriëring naar Marokko voorbereid, wat op 3 oktober 2025 ook geschiedde. Nu aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het inreisverbod wel degelijk geldt voor de gehele Schengenzone, was de verwerende partij gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de omstandigheid dat de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, een relatie heeft met een partner die in Spanje verblijft, in rekening te nemen.

3.11. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.12. Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER